

DECIZIA nr. / privind
soluționarea contestației formulată de .X.,
înregistrată la D.G.R.F.P.B. sub nr. x

Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București prin Serviciul soluționare contestații a fost sesizată de către Administrația Județeană a Finanțelor Publice Ilfov cu adresa nr. x, înregistrată la D.G.R.F.P. București sub nr. x, cu privire la contestația formulată de .X., cu sediul în Jud. x, Oraș x, Sos. xi, nr.x, parter, reprezentata de d-na x, în calitate de administrator special.

Obiectul contestației depuse la registratura Administrației Județene a Finanțelor Publice Ilfov sub **nr. x** și înregistrată la Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București sub nr. x îl constituie Decizia de impunere privind obligațiile fiscale principale aferente diferentelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecției fiscale la persoane juridice nr. F-IF x, emisă de Activitatea de inspecție fiscală din cadrul Administrației Județene a Finanțelor Publice Ilfov în baza raportului de inspecție fiscală nr. F-IF x, **comunicate prin remitere sub semnătură în data de 20.12.2016**, prin care organele fiscale au stabilit obligații suplimentare în sumă totală de x lei, reprezentând TVA.

Constatand că, în speță, sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 268 , art. 269, art. 270 alin. (1), art. 272 și art. 352 din Codul de procedură fiscală, aprobat prin Legea nr. 207/2015 cu modificările și completările ulterioare, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București este investită să se pronunțe asupra contestației formulată de către .X.

Din analiza documentelor aflate la dosarul cauzei, s-au constatat următoarele:

I. Prin contestația formulată, **S.C. .X. S.R.L.** solicită anularea Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale principale aferente diferentelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecției fiscale la persoane juridice nr. x, în ceea ce privește suma de x lei, reprezentând TVA aferentă bunurilor importate de companiile partenere din Anglia și care nu a fost refacturată către acestea.

Societatea consideră măsurile dispuse de inspectorii AJFP Ilfov nelegale și netemeinice pentru următoarele considerente:

- obiectul de activitate al societății este fabricarea altor articole de îmbrăcăminte în prelucrare activă – lohn, costul materiilor prime fiind suportat de furnizor, iar cea mai mare parte a materiei prime este trimisă de clientul din Anglia sau material primă este livrată direct din Turcia către România, în numele clientului;
- societatea face importul materiei prime în România, în calitate de proprietar, primește din vamă documentul electronic și achită TVA. În baza DVI societatea înregistrează bunurile provenite din import în patrimoniul său iar după prelucrarea acestora, societatea facturează pe lângă prestarea de servicii și valoarea materiei prime, compensând în documentul de livrare valoarea materiei prime și urmând să încaseze doar contravaloarea manoperei;
- în contractele încheiate de societate cu clienții externi se prevede faptul că bunurile trimise spre prelucrare provenind din import sunt proprietatea producătorului, acesta

având calitatea de importator și de proprietar al bunurilor importate, având astfel și dreptul legal de deducere a TVA-ului achitat în vamă.

În plus, petenta face trimitere la circulara ANAF regăsită pe adresa http://discuții.mfinanțe.ro/statistic/10/Mfp/infotva/circulara_import_ajustare.htm, care din punctul său de vedere aduce clarificări în ceea ce privește aplicarea prevederilor legale în cazul importului și livrării intracomunitare sau transferul bunurilor obținute în urma prelucrării, în cazul său fiind aplicabil exemplul nr. 2.

În concluzie, societatea consideră că nu trebuie tratată ca un prestator de serviciu ci ca o persoană care face un import de bunuri, urmat după prelucrarea acestora, de livrarea lor și, în consecință, solicită anularea Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale principale aferente diferentelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecției fiscale la persoane juridice nr. x.

În contestație, societatea face mențiuni și cu privire la amenda contravențională aplicată pentru neîntocmirea Registrului bunurilor primite spre prelucrare, invocând faptul că pentru fiecare bun primit spre prelucrare societatea avea posibilitatea să prezinte atât fișa de gestiune pentru bunurile prelucrate cât și fișa de gestiune pentru bunurile returnate, documente care au fost refuzate de organele de inspecție fiscală.

II. Urmare inspecției fiscale parțiale efectuate în vederea soluționării decontului privind taxa pe valoarea adăugată cu sumă negativă de TVA, cu opțiune de rambursare, aferent lunii x2016, înregistrat la AJFP Ilfov sub nr. INTERNT x pentru suma de x lei, organele de inspecție fiscală au întocmit RIF nr. x și Decizia de impunere nr. x prin care s-au stabilit în sarcina societății obligații de plată suplimentare în sumă totală de x lei, reprezentând TVA.

Având în vedere specificul activității desfășurate, societatea avea obligația de a întocmi registrul bunurilor primite spre prelucrare din alt stat membru. Organele de control au constatat că acesta nu conține elementele obligatorii prevăzute de lege, drept pentru care au aplicat amenda contravențională de x lei așa cum rezultă din procesul verbal de constatare și sancțiune a contravențiilor nr.x.

III. Luând în considerare constatările organului de inspecție fiscală, motivele prezentate de către contestatară, documentele existente la dosarul cauzei precum și actele normative în vigoare în perioada verificată, motivele invocate de contestatară și de organele de inspecție fiscală se rețin următoarele:

3.1 Cu privire la TVA stabilită suplimentar în suma de x lei

Cauza supusă soluționării este dacă petenta poate beneficia de dreptul de deducere al TVA în sumă de x lei, aferentă importurilor de materii prime efectuate din Turcia, în vederea prelucrării lor în sistem lohn, în condițiile în care organele fiscale au stabilit că, potrivit clauzelor contractuale, proprietarii materiilor prime sunt beneficiarii produselor finite, respectiv partenerii din Anglia.

În fapt, SC .X. SRL a depus la AJFP Ilfov decontul privind taxa pe valoarea adăugată cu suma negativă de TVA, cu opțiune de rambursare, aferent lunii x 2016, înregistrat sub nr. INTERNT x, pentru suma de x lei.

Urmare inspecției fiscale parțiale efectuată în vederea soluționării decontului privind taxa pe valoarea adăugată cu sumă negativă de TVA, cu opțiune de rambursare, aferent lunii x 2016, organele de inspecție fiscală au întocmit Raportul de inspecție fiscală nr. x și Decizia de impunere nr. x prin care s-au stabilit în sarcina societății obligații de plată suplimentare în sumă de x lei reprezentând TVA.

SC .X. SRL a desfășurat în perioada verificată activitatea de prelucrare/confecționare a articolelor de îmbrăcăminte (exclusiv lenjeria de corp) pentru femei, în sistem lohn, în baza contractelor de prelucrare bunuri încheiate cu diverși clienți din Uniunea Europeană, în calitate de cumpărători/beneficiari, așa cum rezultă din Nota explicativă nr.x existentă la dosarul contestației în baza următoarelor contracte:

- contractul nr.x încheiat cu compania x, act adițional x, x, x;
- contractul nr.x încheiat cu compania x;
- contractul nr.x încheiat cu compania x, act adițional x;
- contractul nr.x încheiat cu compania x, act adițional x;
- contractul nr.x încheiat cu compania x, act adițional x, x;

Din analiza documentelor întocmite de societate, existente la dosarul contestației, a rezultat că, pentru realizarea articolelor de lenjerie, materia prima a fost importată din Turcia, procedeul de lucru fiind urmatorul :

Furnizorii din Turcia emit factura comercială către societățile din Anglia (commercial invoice) cu valoarea materiilor prime, pe factură este menționat locul livrării la SC .X. SRL, iar beneficiarii importului (operatorii economici înregistrați în scopuri de TVA în Anglia) întocmesc invoice către SC .X. SRL. În baza acestor documente SC .X. SRL, întocmește formalitățile vamale și de asemenea, achită TVA aferentă importului respectiv.

După prelucrarea materiei prime, societatea emite factura către beneficiarii din Anglia astfel:

1. linia 1 din factură - produsul finit a cărui valoare conține valoarea materiei prime consumate și valoarea manoperei
2. linia 2 din factură – cu minus valoarea materiei prime cu titlu de “plată prin compensație”

valoarea finală a facturii reprezentând în fapt doar contravaloarea manoperei.

Astfel, în perioada mai 2016- septembrie 2016 SC .X. SRL a achitat TVA în vamă în sumă totală de x lei aferentă materiilor prime importate din Turcia și livrate către clienții x și x, pentru care și-a exercitat drept de deducere și a solicitat rambursarea acestuia prin decontul de TVA cu opțiune de rambursare, înregistrat la AJFP Ilfov sub nr. x.

Organele de control au concluzionat, în baza contractelor încheiate de societate cu clienții externi precum și în baza modului de facturare al societății, că SC .X. SRL s-a comportat în mod eronat ca importator și proprietar al bunurilor primite spre prelucrare, calitatea de proprietar revenind clienților din Anglia.

Contrar celor constatate de organele de control, societatea susține că, operațiunea în sine nu trebuie tratată ca o prestare de servicii, ci ca un import de bunuri urmat, după prelucrare, de livrarea lor. Societatea se *consideră* proprietara bunurilor în baza unor

documente precum: declarația vamală de import, contractele încheiate cu clienții, modul de înregistrare a materiei prime în contabilitatea societății.

În drept, speței în cauză îi sunt aplicabile prevederile art. 309 din Legea 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare și pct. 82 din Normele Metodologice de aplicare a Codului fiscal aprobate prin HG nr.1/2016, astfel:

**“ART. 309 - Persoana obligată la plata taxei pentru importul de bunuri
Plata taxei pentru importul de bunuri supus taxării, conform prezentului titlu, este obligația importatorului.”**

Norme metodologice

82. (1) **În aplicarea art. 309 din Codul fiscal, importatorul care are obligația plății taxei pentru un import de bunuri taxabil este:**

a) cumpărătorul către care se expediază bunurile la data la care taxa devine exigibilă la import sau, în absența acestui cumpărător, proprietarul bunurilor la această dată. Prin excepție, furnizorul bunului sau un furnizor anterior poate opta pentru calitatea de importator. Orice livrări anterioare importului nu sunt impozabile în România, cu excepția livrărilor de bunuri pentru care se aplică regulile prevăzute la art. 275 alin. (1) lit. e) și f) din Codul fiscal;

b) furnizorul bunurilor, pentru livrările de bunuri care sunt instalate sau asamblate în interiorul României de către furnizor ori în numele acestuia și dacă livrarea acestor bunuri are loc în România în condițiile art. 275 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal, sau cumpărătorul către care se expediază bunurile, dacă acesta a optat pentru calitatea de importator;

c) proprietarul bunurilor, pentru bunurile importate în vederea efectuării de operațiuni de închiriere sau leasing în România;

d) persoana care reimportă în România bunurile exportate în afara Uniunii Europene, pentru aplicarea scutiilor prevăzute la art. 293 alin. (1) lit. i) și j) din Codul fiscal;

e) proprietarul bunurilor sau persoana impozabilă înregistrată conform art. 316 din Codul fiscal, care importă bunuri în România:

1. în regim de consignație sau stocuri la dispoziția clientului, pentru verificarea conformității ori pentru testare. Beneficiarul înregistrat conform art. 316 din Codul fiscal poate fi importatorul bunurilor care are obligația plății taxei pentru respectivul import, cu condiția ca bunurile respective să fie cumpărate de acesta sau dacă nu le achiziționează să le reexporte în afara Uniunii Europene;

2. în vederea reparării, transformării, modificării sau prelucrării acestor bunuri, cu condiția ca bunurile rezultate ca urmare a acestor operațiuni să fie reexportate în afara Uniunii Europene sau să fie achiziționate de către persoana impozabilă înregistrată conform art. 316 din Codul fiscal care a efectuat importul.

(2) Orice persoană care nu este obligată la plata taxei pentru un import conform alin. (1), dar pe numele căreia au fost declarate bunurile în momentul în care taxa devine exigibilă conform art. 285 din Codul fiscal, nu are dreptul de deducere a taxei pe valoarea adăugată aferente importului respectiv decât în situația în care va aplica structura de comisionar, respectiv va refactura valoarea bunurilor importate și taxa pe valoarea adăugată aferentă către persoana care ar fi avut calitatea de importator conform alin. (1). Refacturarea întregii valori a bunurilor se realizează doar în scopul taxei pe valoarea adăugată, neimplicând existența unei tranzacții.”

Fată de prevederile legale mai sus mentionate rezultă că în cazul importului de bunuri obligatia plății taxei pe valoarea adăugată revine importatorului. Printre categoriile de importatori avuți în vedere de legiuitor, obligați la plata taxei pentru un import de bunuri taxabile, este și *cumpărătorul către care se expediază bunurile la data la care taxa devine exigibilă la import sau, în absența acestui cumparator, proprietarului bunurilor la aceasta data. Totodată, orice persoană care nu este obligată la plata taxei pentru un import dar pe numele căreia au fost declarate bunurile în momentul în care taxa devine exigibilă conform art. 285 din Codul fiscal, nu are dreptul de deducere al taxei pe valoarea adăugată aferentă importului respectiv decât în situația în care vor aplica structura de comisionar, adică vor refactura valoarea bunurilor importate și taxa pe valoarea adăugată aferentă către persoana care ar fi avut calitatea de importator.*

Potrivit situației de fapt prezentate se reține că în vederea executării lucrărilor de prelucrare a materiilor prime, în sistem lohn, SC .X. SRL a încheiat mai multe contracte de vânzare cumparare cu parteneri din Anglia, în cele ce urmează vom face referire doar la cele în baza cărora s-au încheiat formalități de import și s-a achitat TVA în vamă, pentru care nu s-a acceptat dreptul de deducere:

- contractul nr.x încheiat cu compania x;
- contractul nr.x încheiat cu compania x.

Conform contractelor încheiate, partile au convenit la realizarea produselor textile de către SC .X. SRL, în sistem lohn, în baza comenzilor transmise de Beneficiar și confirmate de către Furnizor/Prestator. Prin respectivele contracte partenerii externi (Beneficiarii) se obligă să puna la dispoziția SC .X. SRL direct, documentația tehnică, materia primă și toate accesoriile și furniturile necesare execuției comenzilor date.

Totodată, la art.9 din contractul nr.x încheiat cu x se face expres precizarea că “materia primă, furniturile și accesoriile trimise de Beneficiar sunt proprietatea Beneficiarului” (x). Aceeași precizare se regăsește și la art. 3.5 din contractul nr. x încheiat cu x sub forma “toate materiile prime în stoc în magazia Vânzătorului sunt proprietatea Cumpărătorului” (x).

În plus, din documentele existente la dosarul cauzei se reține că facturile prin care au fost exportate țesăturile din Turcia au fost emise pe numele societăților din Anglia, care la rândul lor au emis factura către SC .X. SRL, pentru ca, în baza acestora, să se întocmească formalitățile vamale de către SC .X. SRL, conform clauzelor contractuale.

În contestația formulată, societatea susține că atâta timp cât ea își înregistrează bunurile provenite din import în patrimoniul său întocmind NIR, iar după prelucrare facturează către beneficiarul din Anglia atât prestarea de serviciu cât și valoarea țesăturilor importate din Turcia, operațiunea în sine trebuie tratată ca un import de bunuri de către societate, în calitate de proprietar, urmat după prelucrarea bunurilor, de livrarea acestora și nu ca o prestare de servicii.

În plus, societatea consideră că organele de control au ignorat prevederile art. 12.5.6 din contracte din care se înțelege clar că societatea este considerată proprietarul bunurilor provenite din import având atât calitatea de importator, cât și de proprietar al bunurilor importate, având astfel și dreptul legal de deducere a TVA-ului achitat în vamă.

De asemenea, în contestația așa cum a fost formulată, petenta susține că îi sunt aplicabile prevederile pct.82 alin.(1), lit a) din HG nr.1/2016 pentru aprobarea normelor

metodologice de aplicare a codului fiscal, potrivit cărora importatorul care are obligatia platii taxei pentru un import de bunuri taxabile este " *proprietarul bunurilor la acea data* " . Astfel, aceasta considera că are calitatea de proprietar al bunurilor din punct de vedere al TVA, și în consecință are și obligatia plății TVA, în calitate de importator dar și dreptul de deducere a taxei aferente importului.

Aceste susțineri nu pot fi reținute în soluționarea favorabilă a cauzei întrucât :

- petenta nu poate fi considerată proprietarul materiilor prime atâta timp cât **în contracte** , (art.9 din contractul nr.x încheiat cu x și art. 3.5 din contractul nr. 287/25.06.2012 încheiat cu x) **se specifică clar că materiile prime sunt proprietatea Beneficiarului/Cumpărătorului, adică a clientului final** - partenerii din Anglia;
- aplicarea articolului 12.5.6 din contracte: "*cazul în care prestatorul din Romania, care în baza unui contract de prelucrare de bunuri cu beneficiarul nestabilit în Romania, bunurile provenind din import, vor face adendumuri la contul de servicii inițial, prin care s-a specificat că prestatorul care prelucrează material primă este considerat proprietarul bunurilor*" nu se poate face în cazul de față întrucât **petenta nu a pus la dispoziția organelor de inspecție fiscală și nici la dosarul cauzei adendumurile la contracte în care să se specifice că prestatorul care prelucrează materia primă este considerat proprietarul bunurilor.**

Așadar, conform documentelor existente la dosarul contestației se trage concluzia că proprietarul materiilor prime este Beneficiarul/Cumpărătorul final al produselor finite, acesta fiind de fapt importatorul obligat la plata taxei.

Drept urmare, petenta se regăsește în situația descrisă la pct.82 alin. 2 din Normele Metodologice de aplicare a codului fiscal, aceasta nefiind obligată la plata taxei pentru un import dar fiind de fapt persoana pe numele căreia au fost declarate bunurile în momentul în care taxa devine exigibilă la import. În acest caz, SC .X. SRL ar fi avut dreptul de deducere a taxei pe valoarea adăugată aferentă importului doar în situația în care ar fi aplicat structura de comisionar, respectiv ar fi refacturat valoarea bunurilor importate și taxa pe valoarea adăugată aferentă către persoana care are calitatea de importator - Beneficiarul/Cumpărătorul final.

Totodată petenta mai susține în contestația formulată că organele fiscale nu au ținut cont de o circulară emisă de Ministerul Finanțelor **în octombrie 2007**, care aduce clarificări în ceea ce privește aplicarea prevederilor legale în cazul importului și livrarea intracomunitară sau transferul bunurilor, iar soluția aplicabilă în speța de față ar fi cazul 2 prezentat în acest document.

Aceste susțineri nu pot fi reținute în soluționarea favorabilă a cauzei întrucât pe de o parte aceasta circulară nu reprezintă un act normativ cu putere de lege, ci reprezintă un punct de vedere relativ la mai multe spețe semnalate în practică, referitor la operațiunile de prelucrare a bunurilor mobile corporale pe teritoriul României. Pe de altă parte, în preambulul acestui document se menționează că: "*Problemele care au apărut se datorează faptului că legislația fiscală, respectiv punctul 59 din normele de aplicare a Titlului VI al Codului fiscal , [...] stabilesc că persoana care are calitatea de importator, din punct de vedere al taxei pe valoarea adăugată, este cumpărătorul bunurilor, sau în lipsa acestuia proprietarul bunurilor [...].*"

Astfel cazul tratat în circulara invocată, la care face trimitere petenta, nu privește și situațiile prevăzute la alin 2 al pct. 59 din normele metodologice, aplicabil în cauza dedusă judecătii, deoarece la momentul emiterii circularei (an 2007) textul acestui punct din norme nu prevedea și alin.2 (respectiv alin.2 al pct.82 din HG nr.1/2016 pentru

aprobarea normelor metodologice de aplicare a codului fiscal) valabil la momentul importurilor în discuție.

Așadar întrucât petenta, așa cum am arătat, nu este cumpărătorul bunurilor din moment ce facturile fiscale sunt emise de exportatorul din Turcia pe numele societăților engleze și, în contracte se menționează clar că proprietarul materiilor prime sunt Beneficiarii finali, SC .X. SRL, nu poate fi considerată importatorul acestora.

Însă, având în vedere că la momentul importurilor în speță, materiile prime importate au fost declarate în vamă pe numele său, petenta ar fi putut beneficia de drept de deducere a taxei pe valoarea adăugată aferente importului doar în situația în care ar fi aplicat structura de comisionar, respectiv ar fi refacturat valoarea bunurilor importate și taxa pe valoarea adăugată aferentă către persoana care ar fi avut calitatea de importator, adică societăților partenere din Anglia (precizări introduse la alin.2 al pct.59 din normele metodologice începând cu 01.01.2008). Aceasta situație este prezentată oarecum în circulară, la cazul 2 pe care îl invocă petenta, astfel: "**O mare parte dintre operatorii economici din România, care aveau încheiate contracte de prelucrare bunuri cu persoane nestabilite în România, [...], au încheiat adendum-uri la contractele de prestări servicii inițiale prin care s-a specificat că societatea B care prelucrează materia prima este considerată proprietarul bunurilor și acționează ca atare, respectiv va face importul bunurilor în România, primind în acest sens o factură de la A pe baza căreia va declara importul bunurilor și după prelucrarea bunurilor, în loc să factureze doar prestarea de servicii, facturează beneficiarului A valoarea produselor prelucrate, efectuând astfel o livrare intracomunitară [...]**".

Ori, în speța de față, nu au fost prezentate adendumurile la contracte prin care se specifică că societatea care prelucrează materia primă – SC .X. SRL este considerată proprietarul bunurilor și, în plus, deși petenta emite factura către Beneficiarul final reflectând la poziția 1 valoarea produselor prelucrate ce cuprinde contravaloarea manoperei și a materialelor, prin stornarea de la poziția 2 a materiei prime factura, pe net, conține doar valoarea serviciilor de prelucrare, în aceste condiții, situația expusă de petenta la cazul 2 din circulara nefiind-i aplicabilă petentei.

Petenta ar fi putut beneficia de drept de deducere al TVA aferentă materiilor prime provenite din import dacă ar fi aplicat structura de comisionar, respectiv ar fi refacturat către partenerii englezi valoarea bunurilor importate dar și taxa pe valoarea adăugată aferentă. Or potrivit facturilor fiscale în cauză, deși petenta susține că a facturat beneficiarului întreaga valoare a produselor finite, prin stornarea materiei prime cu titlu de "plată prin compensare" a facturat de fapt doar contravaloarea manoperei.

Având în vedere situația de fapt și de drept prezentată, faptul că SC .X. SRL nu poate fi considerată importatorul bunurilor din Turcia, aceasta stare revenind partenerilor externi din Anglia, rezultă că în speța aceasta nu era obligată la plata TVA în vamă și nu poate beneficia nici de drept de deducere al acesteia, susținerile petentei apar neîntemeiate, organele de soluționare urmând să **respingă ca neîntemeiat acest capăt de cerere cu privire la TVA neacceptată la deducere în sumă de x lei.**

3.2 Referitor la amenda contravențională aplicată pentru neîntocmirea Registrului bunurilor primite spre prelucrare

Cauza supusă soluționării este dacă Direcția Generală a Finanțelor Publice prin serviciul soluționare contestații 1 are competența materială de a soluționa o contestație formulate împotriva unei amenzi contravenționale.

În fapt, în cuprinsul contestației, societatea face mențiuni și cu privire la amenda contravențională aplicată pentru neîntocmirea Registrului bunurilor primite spre prelucrare, invocând faptul că pentru fiecare bun primit spre prelucrare societatea avea posibilitatea să prezinte atât fișa de gestiune pentru bunurile prelucrate cât și fișa de gestiune pentru bunurile returnate, documente care au fost refuzate de organele de inspecție fiscală.

În drept, sunt aplicabile prevederile art. 339, cuprins la Titlul XI "Sanctiuni" din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală:

"Dispozițiile prezentului titlu se completează cu dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare."

coroborate cu cele ale art. 31 și 32 din Ordonanța Guvernului nr. 2/ 2001 privind regimul juridic al contravențiilor, unde se specifică:

"ART. 31 (1) Împotriva procesului-verbal de constatare a contravențiilor și de aplicare a sancțiunii se poate face plângere în termen de 15 zile de la data înmăării sau comunicării acestuia.

(2) Partea vătămată poate face plângere numai în ceea ce privește despăgubirea, iar cel caruia îi aparțin bunurile confiscate, altul decât contravenientul, numai în ceea ce privește măsura confiscării."

"ART. 32 (1) Plângerea însoțită de copia de pe procesul-verbal de constatare a contravenției se depune la organul din care face parte agentul constatator, acesta fiind obligat să o primească și să inmaneze depunătorului o dovadă în acest sens.

(2) Plângerea împreună cu dosarul cauzei se trimite de îndată judecătoriei în a cărei circumscripție a fost săvârșită contravenția."

Având în vedere aceste prevederi legale, contestația îndreptată împotriva amenzi contravenționale aplicate de organele de inspecție fiscale intra sub incidența O.G. nr. 2/2001, act normativ care constituie dreptul comun în materie de contravenții.

Drept urmare, Direcția Generală a Finanțelor Publice București nu are competența materială de a soluționa contestația formulată împotriva amenzi contravenționale, întrucât soluționarea contestației privind amenda contravențională în suma de x lei stabilită în baza Procesului verbal de constatare a contravențiilor nr.x emis de AJFP Ilfov se afla sub incidența prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 2/ 2001 privind regimul juridic al contravențiilor conform cărora competența de soluționare în astfel de situații aparține instanței judecătorești.

Față de cele prezentate se reține că petenta a formulat plângere către judecătoria Buftea împotriva procesului verbal de constatare și sancționare a contravențiilor seria DGF nr.x emis de AJFP Ilfov.

Pentru considerentele aratate mai sus si in temeiul dispozitiilor 309 din Legea 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, pct. 82 din Normele Metodologice de aplicare a Codului fiscal aprobate prin HG nr.1/2016, art. 339 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, art. 31 si 32 din Ordonanta Guvernului nr. 2/ 2001 privind regimul juridic al contravențiilor, se

DECIDE

1. Respingerea ca neîntemeiată a contestatiei formulata de S.C. .X. S.R.L. împotriva Deciziei de impunere privind obligatiile fiscale principale aferente diferentelor bazelor de impozitare stabilite in cadrul inspectiei fiscale la persoane juridice nr. x, emisă de Activitatea de inspecție fiscală din cadrul Administrației Județene a Finanțelor Publice Ilfov în baza raportului de inspectie fiscala nr. x **pentru suma de x lei reprezentand TVA stabilita suplimentar de plată;**

2. Respingerea ca inadmisibilă a contestatiei pentru capatul de cerere privind amenda contravenționala in suma de x lei stabilita prin Procesul verbal de constatare a contravențiilor nr seria DGF nr.x emis de AJFP Ilfov.

Prezenta decizie este definitiva in sistemul cailor administrative de atac si poate fi contestata, in termen de 6 luni de la comunicare, la Tribunalul Ilfov sau la Tribunalul București.